

Statsvetenskapliga förbundet

FÖRBUNDSREDAKTÖR: HELENA OLOFSDOTTER STENSÖTA

Förbundsredaktören har ordet

I debatten om internationalisering av svensk statsvetenskap replikerar Joakim Ekman vid Södertörns högskola det tidigare inlägget av Marie Demker (2008/4). Ekman menar att de tendenser till *anglifisering* av svensk statsvetenskap som Demker pekar på troligtvis är ofrånkomliga, men att de också innefattar en hel del positiva aspekter, eller åtminstone inte enbart har negativa följder. Ekman visar slutligen på det som skulle kunna bli det mest spännande framåtblickande perspektivet inom den pågående debatten – frågan om vad en europeisk statsvetenskap är och kan bli.

Numret innefattar också en rättelse i en tidigare genomförd undersökning av jämställdheten i de anslag som beviljas av forskningsfinansiärer till statsvetenskapliga projekt. Riksbankens Jubileumsfond har tillhandahållit nya data som visar att jämställdheten i fondens anslagsfördelning är god.

Slutligen hedrar vi minnet av Susan Marton, docent vid Karlstad universitet, som nyligen gick bort i förtid, med en minnesruna.

HELENA OLOFSDOTTER STENSÖTA

Olika former av internationalisering? Replik till Marie Demker

I *Statsvetenskaplig Tidskrift* nr 4 (2008) reflekterar Marie Demker över svensk statsvetenskap och dess relation till internationell statsvetenskap. Jag läser hennes debattinlägg som en kritik av en tendens som vi kanske skulle kunna kalla en ”ytlig internationalisering” av svensk statsvetenskap: anglosaxiska teoretiska perspektiv får utgöra ramen i våra analyser, den svenska empirin ”ett fall av” någonting som de (ofta) amerikanska teorierna definierat som viktigt, och detta förmedlat på bristfällig engelska. Upprepning snarare än innovation, är resultatet. Demker argumenterar i korthet för en mer mångfaceterad internationalisering, som inte bara betyder amerikanisering.

Jag kan förstå och uppskatta kritiken. Samtidigt vill jag tillföra ytterligare ett par perspektiv till diskussionen. Jag uppfattar i mångt och mycket också den typen av, om än klumpiga eller ytliga försök att ”internationalisera” svensk statsvetenskap som viktiga, eller kanske snarare, ofrånkomliga. Detta synsätt bygger ytterst på en mer pessimistisk hållning till möjlighe-

Har du synpunkter på förbundssidan eller vill lämna bidrag är du välkommen att kontakta förbundsredaktören via e-post Helena.Stensota@pol.gu.se eller telefon 031-786 58 44.

terna att ”internationalisera” svensk statsvetenskap.

Svenska krusbär

Motsatsen till ”internationalisering” skulle i detta sammanhang vara nationell inåtvändhet: svenska forskare som väljer att skriva enbart om ”sina frågor”, på det språk som de bäst behärskar. Internationella publikationer tillmätts då inget särskilt egenvärde. Men handlar valet verkligen om å ena sidan ett utarmat svenskt forskningsfält, som säljer sin själ för att – möjligtvis – kunna få uppmärksammas utanför landets gränser, eller en introvert nationell statsvetenskap å den andra sidan, som vänder sig till svenskar och inga (eller få) andra?

Jag har själv i andra sammanhang argumenterat för att också en ”ytlig internationalisering” kan vara bra; det ökar forskningsresultatens kommunikerbarhet (Ekman 2007). Men låt oss se närmare på Demkers argument: mer specifikt handlar det om en önskan om att få se en mer självsäker svensk statsvetenskap i internationella sammanhang. Svenska statsvetare är experter på svenska politiska förhållanden, liksom tyska och spanska statsvetare är experter på politik i Tyskland respektive Spanien, och så vidare. Förekomsten av sådana komparativa fördelar när det gäller att förstå och förklara olika länders politiska system hindrar naturligtvis inte svenska statsvetare från att skriva om Tyskland, eller tyska statsvetare från att skriva om Sverige, och så vidare (jfr Ekman 2001; Götz 2001).

Men det handlar egentligen inte om ett val mellan provinsial nationalism och ytlig internationalisering. Demkers poäng är istället denna: vi ska inte känna oss tvungna att motivera vårt intresse för svenska politiska förhållanden med hänvisning till

att det handlar om ”intressanta fall” av något generellt fenomen, definierat av amerikanska teoribygare. Svensk empiri har ett värde i sig och kan mycket väl fungera som grund för egen teoriutveckling. Demker exemplifierar med forskning om folkbildning, nordisk socialdemokrati eller nordisk högerextremism. Här kan de svenska/nordiska erfarenheterna bidra till den internationella diskussionen. Vår ”svenskhet” bör alltså ses som en tillgång, inte en belastning. Jag köper detta, och liknande argument har förvisso tidigare dykt upp i debatten om svensk/nordisk statsvetenskap och internationell forskning (Jönsson 1993; jfr Anckar 1993).

Samtidigt måste vi ju *också* ha rätten att förutsättningslöst – i detta sammanhang, oberoende av nationalitet – välja att medverka i en internationell diskussion inom vilket statsvetenskapligt fält som helst. Jag vill kunna skriva om europeisk integration, utan att det ska tas för givet att jag gör det utifrån ett ”småstatsperspektiv”. Jag läser på motsvarande sätt gärna vad till exempel Axel Hadenius och Jan Teorell skriver om demokratisering och icke-demokratiska styrelseskick (ett forskningsfält tätt befolkat av amerikanska statsvetare), inte därför att jag tycker att de tillför något särskilt ”svenskt perspektiv” till debatten, utan därför att de är väldigt duktiga forskare som har någonting intressant att komma med.

Om språkets betydelse

Vi återvänder till frågan om språk – hur pass viktigt är detta? Om frågan lite retoriskt skulle ställas på sin spets: hur pass introverta får vi lov att vara? Jag skulle själv säga att en statsvetenskap som inte gör något försök alls att nå utanför landets gränser – alltså, inte använder engelskan, vår tids *lingua franca* – gör sig själv en

otjänst. Det finns förvisso flera goda skäl att skriva på svenska. Vi som forskare har till att börja med ett demokratiskt samhällsuppdrag: att kritiskt granska makten och att med hjälp av våra teorier och modeller uttala oss om den svenska demokratis aktuella brister och förtjänster. Detta bör nå ut i den offentliga debatten – se Demkers argument om skattebetalarna – och då är svenska det givna språket. Det samma gäller när vi ställer upp som utredare, kommentatorer eller experter, för att ge politiker beslutsunderlag, eller när vi vidareförmedlar forskningsresultat i kurslitteratur till våra studenter (jfr Jerneck 2008: 128–129). När vi däremot vänder oss ”inåt” och tillsammans utvecklar statsvetenskapen som forskningsfält, ser jag ingen direkt anledning till att vi inte skulle göra det i dialog med våra kollegor runt om i världen. Engelskan är då det mest praktiska valet.

Argumentet hos Demker – om de begränsningar som följer av att försöka tänka och bedriva vetenskap på ett språk som man inte till fullo behärskar – har förts fram tidigare. I ett inlägg i *Tvärsnitt* för ett par år sedan skriver Christer Laurén, professor i svenska språket:

Blir inte tänkandet ensidigt om forskaren arbetar med ett enda främmande språk? Varför skall vi nöja oss med att läsa vetenskaplig text enbart på engelska, låta vår forskarfantasi främjas av intryck från ett enda håll? Varför skulle vi inte utsätta engelskan för konkurrens från andra stora språk? Varför skulle vi inte ha intresse av att främja konkurrensen för att också den vägen få mera möjligheter för vårt språk att överleva som språk för avancerat vetande! Varför skulle inte forskare klara av att skaffa sig rimliga färdigheter i flera språk? (Laurén 2005)

Det är svårt att inte sympatisera med en sådan hållning, i princip. Men är det verk-

ligen realistiskt? Igen är engelskan ett val som vi gör av praktiska skäl, men kanske också för att det finns få alternativ. Lite beroende på vilken generation vi tillhör och diverse olika personliga historier har vi franskan, spanskan och tyskan som alternativ, föreställer jag mig. Samtidigt är det också min föreställning att engelskan ändå är det enda utländska språk som en majoritet av svenska statsvetare idag hanterar på en rimlig nivå, bättre än till exempel tyskan och franskan. Min gissning är också att detta i synnerhet gäller bland de yngre forskarna.

Vidare tycker jag inte att man ska överdriva vår oförmåga att ”tänka på engelska”. Begränsade ordförråd, bristfälliga grammatiska kunskaper och ett barnsligt uttal kan för engelskspråkiga förvisso ge en bild av oss som nyanslösa och naiva, när vi medverkar i internationella sammanhang. Men detta är inte exakt samma sak som att inte kunna tänka logiskt och klart. För en sådan empiriskt orienterad disciplin som modern statsvetenskap tycker jag att problemet blir än mindre. Visst, många av oss – mig själv inkluderad – uttrycker oss på en torftig engelska, men vi förmår likväl att kommunicera våra forskningsresultat till en internationell publik. Kvittot på det är att vi också blir publicerade i internationella tidskrifter och publikationer. Våra tyska, litauiska, italienska och polska kollegor gör på samma sätt. Engelskan är en rimlig och realistisk kompromiss. Det ursprungliga *lingua franca* var just ett blandspråk, en kompromiss, en pragmatisk lösning för att möjliggöra kommunikation mellan människor från olika länder och kulturer!

En annan aspekt av denna fråga, som Demker egentligen inte går in på, är att det också är rationellt för svenska statsvetare att skriva på engelska. Vi socialiserar tidigt in våra doktorander i ett internationellt

sammanhang, med sommarkurser i Essex och Ann Arbor och konferenser runtom i Europa och världen arrangerade av EC-PR, NOPSA, IPSA och APSA, och så vidare (jfr Jerneck 2008: 127). Det är likadant på andra håll i Europa (Anderson et al. 2006; Clifton 2006; Goerres och Warntjen 2006; Klingemann 2007). När en ung forskare söker sin första post doc-tjänst eller sitt första lektorat kommer hon eller han också att finna att de sakkunniga lägger stor vikt vid denna aspekt: den som då har ett par artiklar publicerade i de stora internationella tidskrifterna ligger bra till. Vidare har olika former av EU-finansierade forskningsprojekt blivit vanligare, och då det här handlar om flernationella nätverk blir engelskan igen en praktisk nödvändighet.

Därmed är det inte sagt att doktorsavhandlingar nödvändigtvis måste skrivas på engelska. Svensk statsvetenskap är ett ämne med en förhållandevis stark monografitradition, och våra doktorander har i regel inte tvingats förhålla sig till sammanläggningsavhandlingens krav på en engelsk språkdräkt (jfr Lidström 2007: 188; Esaiasson 2008). Ändå är tendensen klar, vilket Demkers tentativa betraktelse också visar på: engelskan blir allt vanligare som avhandlingsspråk.

Detta tycks dock vara en tendens som kommit först på senare år. Mellan 1976–1996 var enbart omkring 30 % av alla svenska doktorsavhandlingar i statsvetenskap författade på engelska, och ännu i mitten av 1990-talet kunde man – lite oväntat – inte se någon tendens till att engelskan höll på att ersätta svenskan som avhandlingsspråk (Larheden 1999; jfr Nygren 1996; Ruin 1978; Elvander 1978). Svenskan framstod istället som ohotad i Larhedens (1999) kartläggning av 212 doktorsavhandlingar från Lund, Uppsala, Stockholm, Göteborg och Umeå.

Larheden (1999) visade också att de statsvetenskapliga avhandlingar som skrevs vid våra stora lärosäten framför allt – och mindre oväntat – handlade om svenska politiska förhållanden. Under åren 1976–1996 fokuserade 54 % av avhandlingarna uteslutande på svensk politik. Ytterligare 12 % fokuserade på Sveriges relationer med andra länder. Ungefär en femtedel av avhandlingarna handlade om distinkt icke-svenska politiska förhållanden, som studier av enskilda länder i världen. Inte heller i detta avseende fanns det någon tydlig tendens till förändring eller ”internationalisering”: i Larhedens kartläggning var det snarare så att intresset för Sverige ökade. Mellan 1976–1982 hade ungefär hälften av de undersökta avhandlingarna en exklusiv fokus på svensk politik. Mellan 1983–1989 var motsvarande siffra 59 %, för att mellan 1990–1996 sjunka något till 54 %. Andelen doktorsavhandlingar med en exklusiv fokus på icke-svensk politik, som utländska politiska system eller internationella relationer, minskade stadigt under samma tidsperiod, från 26 % (1976–1982) till 22 % (1983–1989) och ner till 15 % (1990–1996).

Man skulle kunna se bristen på ”internationalisering” – förstätt på detta vis – som ett uttryck för en ”statisk” svensk statsvetenskap och dess influenser utifrån. I en artikel i *European Political Science* från 2003 bekräftades denna bild av svensk statsvetenskap. Trots allt vad man skulle kunna tro om en allt påtagligare ”internationalisering” skedde ingen dramatisk förändring mellan 1971 och 2001 med avseende på utländska influenser (Ångström et al. 2003). Vid båda mätpunkterna fanns naturligtvis ett tydligt internationellt inflytande – under efterkrigstiden hade ju inte minst amerikansk statsvetenskap haft ett starkt genomslag i Sverige (jfr Ruin 1978;

2002; Elvander 1978; Anckar 1987; 1991) – men detta internationella inflytande tycktes inte ha ökat nämnvärt mellan de två tidpunkterna. Förändringen som Ångström et al. (2003) dokumenterade var istället att den amerikanske dominansen tycktes ha blivit ersatt av en angloamerikansk dominans. 1971 hänvisade ungefär 8 % av referenserna i de svenska doktorsavhandlingarnas teoriavsnitt till brittiska forskare. 25 % av referenserna var till svenska forskare, och 52 % till amerikanska forskare. 2001 hade motsvarande siffror sjunkit till 18 % (svenska forskare) och 43 % (amerikanske forskare), medan britternas andel ökat till 29 % (Ångström et al. 2003). Samma mönster gällde också för artiklarnas referenser i *Statsvetenskaplig tidskrift* 1971 och 2000. Det bör noteras att dessa minskande hänvisningar till amerikansk statsvetenskap *inte* innebar någon ”europeisering” av svensk statsvetenskap – andelen referenser till tyska eller franska forskare var lika begränsad 2001 som 1971. Snarare visar det väl på engelskans viktiga roll för svenska statsvetare, då som nu.

För att sammanfatta: den bild av svensk statsvetenskap som tidigare kartläggningar presenterat, visar på en disciplin som inte tycktes ”internationaliseras” nämnvärt från 1970-talet fram till millennieskiftet. Inflytandet från internationell forskning tycktes ligga på ungefär samma nivåer, intresset för svenska politiska förhållanden minskade inte, och svenskan var och förblev det dominerande språket (Larheden 1999; Ångström et al. 2003).

På senare år tycks detta dock ha förändrats. En genomgång av statsvetenskapliga avhandlingar från 2000–2006 (totalt 180 titlar, från stora såväl som små lärosäten) visar att engelskan har blivit det dominerande avhandlingsspråket: 56 % av avhandlingarna från denna tid författades på

engelska (Ekman 2007). Detta mönster var särskilt tydligt på de stora institutionerna och innebar en klar brytning med 1970- och 1980-talens mer statiska situation. Innehållsmässigt berörde vidare en majoritet av avhandlingarna internationella aspekter, och den tidigare exklusiva fokusen på Sverige (54 % i Larhedens genomgång av produktionen 1976–1996) låg nu på 45 % (Ekman 2007: 272–273). Det svenska EU-medlemskapet är troligtvis en bidragande orsak till denna förändring.

Det är nu kanske så, som Demker (2008) och Laurén (2005) menar, att våra doktorsavhandlingar skulle bli bättre – mer genomtänkta, nyanserade och reflekterande – om de skrevs på det egna modersmålet, det språk som man tänker på och behärskar bäst. Ändå väljer alltså allt fler doktorander att faktiskt skriva på engelska. Vilka är skälen? Upplevda krav från den egna forskningsmiljön, en önskan om att kommunicera sin forskning internationellt, eller en träning inför en tänkt fortsatt karriär där engelska är det givna språket? Det skulle inom parentes vara intressant att undersöka hur våra doktorander runtom i landet tänker på dessa frågor!

Språket i doktorsavhandlingen kan nu inte ses som någonting annat än ett väldigt grovt mått på internationalisering (jfr Boncourt 2008: 378), och egentligen behöver det inte finnas någon självklar motsättning mellan ”internationalisering” och doktorsavhandlingar författade på svenska. Är det inte här som vi i praktiken kan utveckla en parallellspråkighet? Avhandlingen kan skrivas på svenska, men vi kommunicerar samtidigt våra forskningsresultat i artikelform på engelska (eller det världsspråk vi nu råkar behärska). Omfattningen på det senare blir ett vettigare mått på ”internationalisering” (jfr Sandström 2007).

Vidare skulle man mer krasst kunna peka på det förmodade faktum att en genomsnittlig svensk doktorsavhandling främst har en svensk publik, oavsett om den skrivs på svenska eller engelska. Samtidigt skulle jag själv, trots detta, aldrig avråda en doktorand från att skriva på engelska, om hon eller han nu övervägde detta – för mig väger argumentet med kommunikerbarhet tungt.

En europeisk statsvetenskap?

Om vi återvänder till Demkers argument, handlar det mycket om en upplevd risk för ensidighet eller brist på innovation inom svensk statsvetenskap om vi okritiskt anammar amerikanska teoretiska modeller för studiet av alla politiska processer. Jag kan absolut se att en sådan risk kan finnas. Men i så fall: om det är dominansen av amerikansk eller snarare anglosaxisk hegemoni (jfr Ångström et al. 2003) som vi vill värja oss mot, kan man fråga sig om det kanske finns en tredje väg mellan nationalism och amerikanism, nämligen *europisering*? Utan att närmare utveckla idén är Demker i själva verket inne på ett sådant spår: ”Den amerikanska dominansen leder fram till europeisk forskning om Europa som inte begripliggör Europa per se utan istället konstituerar ett amerikanskt ’Europa’. Varför skulle amerikansk forskning vara intresserad av ett inflöde från ett sådant Europa?” (Demker 2008: 429–430).

Är då en europeisk statsvetenskap möjlig? Finns arenor för en vetenskaplig ”europeisk diskussion” som inte nödvändigtvis eller i första hand relaterar till en amerikansk statsvetenskaplig tradition? Ett forskningsfält som förmår förmedla sina speciella kulturella erfarenheter som amerikaner (eller japaner och afrikaner) inte själva skulle kunna upptäcka?

ECPRs tidskrift *European Political Science* (EPS) har de senaste åren fungerat som ett forum för en livlig debatt om statsvetenskapens ställning i de olika europeiska länderna och förutsättningarna för en integration också i detta avseende. I en förhållandevis nyligen publicerad artikel undersöker den franske statsvetaren Thibaud Boncourt (2008) om man alls kan tala om någon slags ”europeisk statsvetenskap”, och hur en sådan i så fall skiljer sig från de olika europeiska nationella statsvetenskaperna. Rent institutionellt (i form av *European Consortium for Political Research*, ECPR) kan man kanske påstå att det har funnits en europeisk statsvetenskap i 40 år, men vad det handlar om här, mer konkret, är att jämföra innehållet i tre tidskrifter: *European Journal of Political Research* (EJPR), den brittiska *Political Studies* (PS) och den franska *Revue Française de Science Politique* (RFSP). EJPR får stå som representant för ”europeisk statsvetenskap”, PS och RFSP som representanter för nationella discipliner. Boncourt ser på artiklarnas innehåll över tid (1973–2002) med särskild fokus på representationen av olika subdiscipliner och metoder, samt på artikelförfattarnas nationalitet. Totalt handlar det om 2 652 artiklar. Arbetshypotesen är att vi möjligtvis skulle kunna se framväxten av ett ad hoc-baserat internationellt (alltså europeiskt) statsvetenskapligt fält, som bara delvis har en likhet med olika nationella statsvetenskapliga forskningsfält (Boncourt 2008: 368).

Tidskrifterna överlappar till stora delar när det gäller representationen av subdiscipliner, även om det egentligen bara är PS som publicerar artiklar inom fältet politisk teori. När det gäller metoder skiljer sig tidskrifterna tydligt åt. EJPR har av tradition en särskild fokus på komparativa och kvantitativa ansatser, medan PS och RFSP närmare speglar de mer mångfacet-

terade nationella traditionerna. EJPR framstår därmed som mer ”amerikansk” – dess initiala filosofi byggde just på ett tydligt inflytande av efterkrigstidens amerikanska statsvetenskap, där komparativa kvantitativa studier i mångt och mycket var ett ideal (Boncourt 2008: 374–375). En av idéerna med EJPR var samtidigt *också* att främja det inomeuropeiska samarbetet. Frågan är dock hur framgångsrikt detta har varit. Artiklarna i EJPR är förvisso oftare samförfattade än artiklarna i PS och RFSP, men samförfattandet är ofta avgränsat till det egna landet, och i den mån det handlar om flernationella författarteam är det vanligaste mönstret att en europeisk forskare samarbetar med en amerikansk kollega!

Indeed, America, paradoxically is more strongly represented in the EJPR than any other country: it provides a fifth of the authors, ahead of the UK (17 per cent) and Germany (10 per cent). The weight of North-American political scientists has increased regularly over time, from 12 per cent in the mid-1970s to 31 per cent in the early 2000s (Boncourt 2008: 377).

Det starka amerikanska inflytandet i Europa består, således.

Avslutande reflektioner

Boncourts kartläggning visar att det inte finns särskilt mycket distinkt ”europeiskt” i EJPR-artiklarna. ”Europeisering” betyder inte någonting annat än det som vi i vanliga fall tänker på när vi talar om ”internationalisering”, enkelt uttryckt enbart detta: *när vi skriver på engelska*. EJPR handlar bara om en av flera tidskrifter som vi européer (och andra) då kan publicera oss i.

[...] European political science as embodied by the EJPR is a field only in the loose sense of the word: rather than built upon a community of well-connected European political scientists, it is merely an aggregate of individuals in contention for the same rewards. In other words, these authors submit articles to the EJPR because their work fits the journal's editorial policy and standards, and because they seek the symbolic reward that comes with publishing in a prestigious journal, not because they have developed European transnational projects with their colleagues (Boncourt 2008: 377).

Sammanfattningsvis företräder jag en pessimistisk hållning vad gäller frågan om *språk*: jag tror inte att det finns något realistiskt alternativ än att anpassa oss till de spelregler som den angloamerikanska statsvetenskapliga världen ställer upp. Samtidigt håller jag med Demker i frågan om förhållningssättet till vår områdesexpertis på svenska politiska förhållanden – vi bör inte blygas över vår svenskhet utan istället mer självsäkert använda vår kunskap om specifika svenska förhållanden för att lämna bidrag till en internationell diskussion om politik och samhällsförändring.

JOAKIM EKMAN
DOCENT I STATSVETENSKAP VID
SÖDERTÖRNS HÖGSKOLA

Referenser

- Anckar, Dag (1987) ”Political Science in the Nordic Countries”, *International Political Science Review* 8 (1), 73–84.
- Anckar, Dag (1991) ”Nordic Political Science: Trends, Roles, Approaches”, *European Journal of Political Research* 20, 239–261.
- Anckar, Dag (1993) ”Comparative Research in the Nordic Countries: Overcoming Ethnocentrism”, *Scandinavian Political Studies* 16 (2), 107–126.

- Anderson, Karen, Marcus Haverland och Andreas Nölke (2006) "Making a Political Science Career in an International Environment: A Perspective from the Netherlands", *European Political Science* 5 (3), 271–279.
- Boncourt, Thibaud (2008) "Is European Political Science Different from European Political Sciences? A Comparative Study of the *European Journal of Political Research*, *Political Studies* and the *Revue Française de Science Politique* 1973–2002", *European Political Science* 7, 366–381.
- Clifton, Judith (2006) "Political Science in Spain: What Hope for 'Young Professionals'?", *European Political Science* 5 (3), 235–244.
- Demker, Marie (2008) "Svensk statsvetenskap – en fruktbar utmark eller endast en exploaterad periferi?", *Statsvetenskaplig tidskrift* 2008: 4, 426–430.
- Ekman, Joakim (2001) *National Identity in Divided and Unified Germany: Continuity and Change*, Örebro: Örebro Studies in Political Science.
- Ekman, Joakim (2007) "The Times They Are A-Changing: The Internationalisation of Swedish Political Science", *European Political Science* 6, 2007, 268–275.
- Elvander, Nils (1978) "The Growth of the Profession 1960–1975", *Scandinavian Political Studies*, Yearbook 12, Oslo: Universitetsforlaget, 75–82.
- Esaiasson, Peter (2008) "Kvaliteten på sammanläggningsavhandlingar I", *Statsvetenskaplig tidskrift* 20078: 2, 222–223.
- Goerres, Achim och Andreas Wärntjen (2006) "Requiem for a Dream? Academic Career Opportunities for Young Political Scientists in Germany", *European Political Science* 5 (3), 253–263.
- Götz, Norbert (2001) *Ungleiche Geschwister: Die Konstruktion von nationalsozialistischer Volksgemeinschaft und schwedischem Volksheim*, Baden-Baden: Nomos.
- Jerneck, Magnus (2008) "Statsvetenskapen som profession", *Statsvetenskaplig tidskrift* 2008: 1, 126–129.
- Jönsson, Christer (1993) "International Politics: Scandinavian Identity Amidst American Hegemony?", *Scandinavian Political Studies* 16 (2), 149–165.
- Klingemann, Hans-Dieter, red (2007) *The State of Political Science in Western Europe*, Opladen & Farmington Hills: Barbara Budrich Publishers.
- Laurén, Christer (2005) "Forskaren, ekonomin och lingua franca", *Tvårtstitt* nr 1: 2005.
- Larheden, Hanna (1999) "Trender och traditioner inom svensk statsvetenskap åren 1976–1996", *Statsvetenskaplig tidskrift* 102 (1): 25–43.
- Lidström, Anders (2007) "Principer för sammanläggningsavhandlingar – en kartläggning", *Statsvetenskaplig tidskrift* 2007: 2, 188–189.
- Nygren, Bertil (1996) "Political Science in Sweden" i Jean-Louis Quermone, red, *Political Science in Europe: Education, Co-operation, Prospects*, Paris: Thematic Network Political Science.
- Ruin, Olof (1978) "Political Science Research in Sweden, 1960–1975", *Scandinavian Political Studies* 12, 157–184.
- Ruin, Olof (2002) "The Development of Swedish Political Science" i Göran Hydén, Ellen Immergut och Arild Underdal, red, *Swedish Research in Political Science. An Evaluation*, Stockholm: Vetenskapsrådets rapportserie 2002:1.
- Sandström, Ulf (2007) "Svensk statsvetenskap i bibliometrisk belysning", *Statsvetenskaplig tidskrift* 2007: 4, 339–357.
- Ångström, Jan, Erik Hedenström och Lars-Inge Ström (2003) "Survival of the Most Cited? Small Political Science Communities and International Influences: The Case of Sweden", *European Political Science* 2 (3), 5–16.